

nemgaaende ikke give mere Udbytte end almindelig Rente, naar man tager det over en Bank, ikke synderlig mere, altsaa 4 a 5 pCt., og i al Fald i de nærmest paafølgende Aar ville sikkert alle Aktieselskaber være glade ved at give gennemgaaende 4 pCt. 4 pCt. af 500 Mill. er 20 Mill., og 3 pCt. deraf, som Kjøbenhavns Kommune er berettiget til at opkræve, er 600,000 Kr., for at Udbyttet for Kjøbenhavns Kommune skulde blive 300,000 Kr., skulde Halvdelen af al Aktiekapital være i Kjøbenhavn. Det er muligt, det er Tilfældet, men jeg ved det ikke, det er aldrig oplyst og ikke let at oplyse. Det maa bemærkes, at der er Kommuner, i hvilke kjøbenhavnske Aktieselskaber have Filialer, Ekspeditionskontorer eller drive Forretning paa anden Maade, og saadanne Kommuner ville ogsaa være berettigede til at tage Del i de kjøbenhavnske Aktieselskabers Udbytte, det vil navnlig gælde om Banker, Dampskibsselskaber osv. Jeg antager, at Beløbet derfor snarere vil blive 200,000 Kr. end 300,000 Kr. Hvis alt dette er nogenlunde rigtigt vil det sige, at Kjøbenhavns Kommune til Bedring af sine Forhold vil have 300,000 Kr. men dermed, siger jeg, kan Kjøbenhavns Kommune aldeles ikke lade sig nøje. Det vil være adskillige ærede Medlemmer bekendt, at jeg i nogle Aar har været Ordfører for Budgettet i vor Kommunalrepræsentation, og det er da faldet i min Lod ligesom i den kjøbenhavnske Finansborgmesters gentagne Gange at fremhæve, at Kjøbenhavns finansielle Forhold ere efterhaanden bleve saaledes, at vi burde henvende os til Lovgivningsmagten om en Forandring. Vi have undladt at gøre det, og jeg har ogsaa bidraget til, at det er blevet undladt saa længe som muligt for ikke at lægge den Skattereform, som her er paa Tale, Hindringer i Vejen. Men vi ere nu komne til et Punkt, hvor vi ikke længere kunne vente. Det sidste Regnskab viser et Underskud af over 700,000 Kr., og Budgettet, som vi leve under i Aar, har et Underskud af 2 Mill. Kr. Men selv om det nu viser sig noget gunstigere end anslaaet, vil Underskuddet sikkert blive 1,500,000 Kr. for 1901. For 1902 foreligger der et Budget med et Underskud af 2,400,000 Kr., og der er endda et forøget Underskud paa over 100,000 Kr. kommet til i Løbet af Budgetforhandlingerne, som Følge af en Fejlregning. Der er altsaa et Underskud paa 2 1/2 Mill. Kr. uden Tillægsbevillinger og uden Overførelser fra det foregaaende Aar.

Under saadanne Forhold kunne vi ikke føre vor Husholdning paa en for Byens Borgere tilfredsstillende Maade uden betydelig forøgede Indtægter, og det er derfor med en levende Beklagelse, jeg har set et Venstreministerium fastholde den Bestemmelse fra Skattekommissionen, som dog vistnok skyldes ganske tilfældige Omstændigheder, en særlig Hensyntagen til et ganske enkelt Højre medlem i Kommissionen, nemlig Lovbestemmelsen om den kjøbenhavnske Indkomsts-kats Fiksering til 2 pCt. Imod denne Beklagelse fra min Side vil man maaske sige, ja, men det Regnskab, I affatte, er ikke rigtigt. Vi vide meget godt, at I gemme og putte Reserver hen og lave Regnskabet saadan, at ikke et fornuftigt Menneske kan hitte Rede deri. Denne Beskyldning har ikke været ganske ugrundet. Det har virkelig været saaledes, at Staden Kjøbenhavns Regnskaber have været saare vanskelige at forstaa, men det er ikke længere Tilfældet. Selv om vor Regnskabsaffattelse ikke er fuldkommen, er det lykkedes ved flere Medlemmers Bestræbelser at opnaa en Klarhed over Forholdene, som, hvilke Mangler der end endnu er til Stede, gør, at Regnskabet er tydeligt, klart og forstaaeligt. Naar f. Eks. Regnskabet for Aaret 1900 viser et Underskud af 720,000 Kr., fremgaar det tydeligt og klart af den neden for Regnskabet anførte Oversigt over Kapitalbevægelserne hvorledes dette Underskud influerer paa Status, bidrager til, at det samlede Resultat af Aarets Drift i Virkeligheden bliver en Tilbagegang paa Status paa 1 1/2 Mill. Kr. Vi skjule intet, og der er intet at skjule.

Men saa kunde man sige, og den Betragtning ligger jo nær: Ja, men I have ogsaa ført Eders Finanshusholdning ganske uforsvarligt, levet paa en alt for stor Fod, ødslet alt for meget med Borgernes Midler. Vi maa derfor tvinge Eder til Sparsommelighed gennem Lovbestemmelser som disse, der sætte Grænser for, hvad I have Ret til. Dette var en Betragtning, som særlig den tidligere Folketingsmand for Odense, Kammerherre Scavenius, flere Gange med Styrke gjorde gældende her i Tinget. Jeg haaber ikke, man fra Venstres Side vil tilægne sig denne Betragtning, men jeg vil dog gøre nogle Bemærkninger derom. Hvis det var Tilfældet, vilde Kjøbenhavns Kommune dele Skæbne med hvilken som helst Kommune her i Landet og hvilken som helst stor Kommune i Udlandet. Det viser sig, at de kommunale Indtægter stadig maa brin-